

kanser'in, sessiz ığlığı

KIZIL PERUK

SEVİNÇ ERGİN

KIZIL PERUK

[KIZIL PERUK](#)
[KIZIL PERUK](#)
[IX](#)
[XV](#)
[Künye](#)

KIZIL PERUK

SEVİNÇ ERGİN

FA ROMAN SERİSİ 01 Yayıncı Sertifika No: 51664 Birinci Basım: Eylül - 2021 KIZIL PERUK - SEVİNÇ ERGİN FA KİTAP YAYINCILIK YAPIMCILIK İTH. İHR. LTD. ŞTİ. Diriliş Mah Güldere Cad S8 B Blok (1/21) Kat: 4 Daire: 18 Mamak/ANKARA 0 533 046 24 53

Sosyal Medya Danışmanı: BES CREATIVE Baskı ve Cilt: Ayrıntı Basım Yayım A.Ş.

Sertifika No: 49599 ISBN: 978-605-70845-4-5

Bu kitabın tüm hakları FA YAYINLARI'na aittir. Tüm hakları saklıdır. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz; FA YAYIN-LARI'nın yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik bant haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

- [KIZIL PERUK](#)
- - [IX](#)
 - [XV](#)

KIZIL PERUK

SEVİNÇ ERGİN

Gerçek Bir Yaşam Öyküsü...

Teşekkür

Hayatımın her döneminde olduğu gibi bu zorlu sürecinde de her türlü desteğini kalbimle hissettiğim eşim Mehmet'e, yaşama tutunmama en büyük sebep olan canım kızlarım Bala'ya ve Nisa'ya...

Sevgi ve desteğiyle her zaman yanımda olanlara...

Kitap yazma serüvenimde bana bir şekilde ulaşıp güç ve destek veren çok saygıdeğer eğitimci yazar sevgili Nezahat Yeniçeri'ye teşekkür ve şükranlarımı sunarım.

Kızlarım Bala ve Nisa'ya...

ÖN SÖZ

Her şey saldırgan bir hücrenin vücuduma kontrolsüzce yayılması ve bedenime misafir olmasıyla başladı. Bir süre ağırladım onu. Biliyordum ki misafirlikler uzun sürmezdi. Ben Nevra'ydım ve ev sahibi olarak buna izin veremezdim, vermeyecektim...

Acemi Savaşçı

I

Bir yılda nasıl dört mevsim yaşıyorsa, hayatımda hissettiğim duygular da tıpkı bu mevsimler gibi bir yazı, bir sonbaharı, bir ilkbaharı, bir kışı yaşıyordu. Zorlu, uzun, yıpratıcı bir tedavi sürecinden sonra hastaneye gitmeden geçireceğim günlerin hayalini kuruyordum. Aldığım tedaviler ve kemoterapilerden bağışıklık sitemim zayıf düşüyor bu yüzden hasta olmamak için uzun zamandır

kalabalığa karışamıyordum. Doktorum eve bile çok fazla ziyaretçi kabul etmememi, kalabalığa karışmamamı, karışacağım zaman ise maske kullanmamı istiyordu. Hiçbir sosyal aktivitem yoktu; gezi, tiyatro, sinema hatta alışverişe bile gitmemiştim. Hastane ev arasında mekik dokumuştum. Ama artık her şey geride kalmıştı. Tedavinin bittiği gün evde olmak değil kalabalığa karışmak istiyordum, hem de en kalabalığa. Karar verdim; alışveriş merkezine gidecektim. Maske takmayacaktım ve tedavimin dış görünüşüme yapmış olduğu etkiden dolayı insanların birbirlerine beni gösterip bana acıyarak bakmalarını istemiyordum. Eski özgüvenimi geri kazanmam lazımdı. Bunu ancak böyle aşabilirdim. Saçlarım, kaşlarım, kirpiklerim yoktu; hasta görüntümden kurtulmalıydım. Bir kadını ka

dın yapan organın eksikliğiyle eve kapanamazdım. O gün mutluydum, güzel bir makyaj yaptım; kalemle kaşlarımı boyayarak son noktayı da koydum.

Sonra beni mutlu hissettiren ama benim olmayan kızıl, dalgalı, uzun peruğumu ve daha sonra da protez mememi taktım. En güzel kıyafetlerimi giydim ve artık bir kalabalığın içindeydim: AVM' de. Gezmeyi unutmuş muydum? Evet. Vitrinler vardı seyrine bayıldığım. Birkaç mağaza gezdim, kimse yadırgamıyordu beni. Aksine uzun, kızıl saçlarımla daha havalıydım ve hayranlık uyandırıyordum. Güzel bir kafede oturup tek başıma, kahve ısmarladım kendime. Ohh, hatırladım bu mis kokuları... Muhteşemmiş ilaç kokusu yerine kahve kokusu duymak, şükürler olsun!

Rehavete kapılmıştım galiba. Zira tam masadan kalkıp poşetleri almak için eğildim ki önce peruğum sonra protezime yere düştü. Panikle peruğu alıp taktım, tam protezimi alacakken bir sesle irkildim:

“Teyze, memen düştü!”

Nasıl bir cümleydi bu? Memen düştü. Kimsenin hayatta hiç duymadığı ya da duymayacağı bu cümle yüzüme tokat

gibi vurdu. Kafamı kaldırırken bunun bir eksiklik, bir tercih olmadığını nasıl izah edeceğim diye düşünüyordum. Tatlı sesli kızı gördüm önce, sonra annesiyle göz göze geldik.

İnanamıyorum, bakkalın kızı Aysu! Yıllar sonra böyle mi karşılaşacaktık? Çocukluk arkadaşım. Pek değişmemişti, kızına dönüp,

“Yavrum, biliyorsun günlerdir hastanelerdeyim, benim için uzun bir tedavi süreci gerekmedi ama bazı hastalıklar için gerekebilir” diyerek beni daha da çok şaşırttı. Sonra devam etti, tedavi gerekse bile anneler çocuklarını hep severler. Yoksa o da mı?..

Kalktığım masaya birlikte tekrar oturduk. Eski günleri yad ettik. O da yakın zamana kadar hastanelerdeymiş. Şükür ki onun kızıl, dalgalı saçlara ihtiyacı olmamış. Yüreğime su serpilmişti.

Kanser sayesinde çok şey öğrendim; anı yaşamayı, yaşamı ertelememeyi, sevdiğilerimle daha çok zaman geçirmeyi... En önemlisi de mutluluğun önce sağlık olduğunu...

Hastalık değil umutsuzluktu insanı yenilgiye uğratan. Ne olursa olsun hayata sınıksız tutundum... Bir zamanlar önem verdiğim birçok şey hakkında fikrim değişmişti. Bütün olumsuzlukları birer sis bulutu gibi dağıtıp hayatımdan çıkarmıştım. Artık başkaları için değil, kendim için yaşayacaktım.

Evet, kanserdim. Bunu öğrendiğim o an, kaskatı kesilmiştim. Nasıl acı bir gerçektir bu! Hayallerimle masaya oturmuş, onlarla anlaşma yapmıştım. En uzaktaki hayallerime bile ortaklık teklif etmiş, beni hiçbir zaman yalnız bırakmamaları konusunda anlaşmıştım.

Yaşamın en önemli felsefelerinden biri olduğuna inandığım, bakmakla görmek arasındaki farkı fark etmiştim. Kör müyüz acaba? Galiba çoğumuz körüz. Güzelliklere bakan ama göremeyen. Şimdiye dek ben de kördüm.

Siz de etrafınıza şöyle bir bakın ama görmek üzere. Sadece bakmak yeterli olmaz, görmek lazım. Gökyüzünün sonsuz maviliğini, ağaçların sonsuz tonlardaki yeşilliğini,

güneşin insanın içini ısıtan sıcaklığını, yağmurun ıslaklığını hissedin; kuşların ötüşünü duyabilmenin, yaprağın kımıldayışını görebilmenin, yürümenin, koşmanın muhteşemliğini fark edin. Bunları sıradan olarak görmeyin. Ne kadar büyük nimetler olduğunu fark edin!

Yaşamın ne kadar güzel ve aslında aldığım her nefesin ne kadar değerli olduğunu görmüştüm, artık kör değildim. Bu hastalık sayesinde belki de çok geç olmadan görebilmiştim.

Görebildiğim başka bir şey daha vardı; yanımdaki iyiler ve kötüler.

Her şeye rağmen bu küçük, agresif ve aptal hücreler hayata dair çok şey öğretti bana.

Ve şimdi hayata farklı bakıyor Acemi bir Savaşçı olarak hayata sil baştan MERHABA demek istiyorum.

ACEMİ SAVAŞÇI

Her şeye inat, yaşa gitsin

Ne güzel çocuktuk eskiden

Kader kısmet dediğimiz şeyi

Sokakta çocukların sattığı gofret sanıyorduk

Tıpkı ip atlamak, top oynamak gibi

Her şeyi oyun sanıyorduk

Canımı acıtan tek şey

Oyunu bırakmamak için acısını bile hissetmediğim

Yere düştüğümdeki her yerimin çizilip kanamasıydı

Sonrasında

Tek korkum

Tek hissettiğim acı

O kabuk tutmuş yaramın tekrar kanamasıydı Hep büyümek istedim Sanki istemesem büyümeyecekmişim gibi Benle beraber hayallerim umutlarım da büyüdü Günler, aylar, yıllar

Sanki bir yere yetişecekmiş gibi birbirini kovaladı Zaman yine sessizce ilerliyordu Çocukluğum yerini gençliğime bıraktı Zaman ilerledi, biz büyüdük Mutluluğu aradım

Bulduğumda aile olmuşum bile